

1

Het is nog vroeg in de morgen als ik wakker word van een liedje op mijn wekker. 'Dance Monkey' klinkt in mijn oren en kreunend gooi ik mijzelf op mijn andere zij. Wat een herrie is dit in de vroege morgen! Nooit zet ik mijn piep wekker aan, mijn hoofd begint dan te bonken. Alleen zit er aan de radio één groot nadeel, je kan nooit zelf kiezen waar je mee wakker wordt. Als het liedje zich af begint te ronden, draai ik me op mijn rug en focus mij op de auto's die voor mijn raam langsrijden. Een rustgevend gevoel vind ik het, als die auto's in een onregelmatig ritme langs mijn raam rijden. Het geruis klinkt als het zacht fluisteren van de mildeste stem. Niemand begrijpt dat en ze vinden het raar dat ik tot laat in de herfst, begin winter, mijn raam open laat staan. Maar er is voor mij niets fijner dan een frisse bries door je kamer die je doet rillen en ervoor zorgt dat je diep onder de dekens kan duiken. De gordijnen die normaal gesproken voor het raam hangen zijn halfopen. Het fijnste is dat als ik dan een keer in de nacht wakker word, ik naar het raam kan lopen en een frisse neus halen. Alleen, nu op die warme dagen kan ik dat niet, omdat het te warm en benauwd is bij het raam. Vannacht lag ik ook weer wakker. Dat gebeurt vaak als er iets gaat gebeuren waarvan ik niet weet wat er gaat gebeuren. Dan pak ik mijn twaalf jaar oude knuffel erbij en begin met hem te praten. Niet van: 'O, wat ben jij lief'. Nee, dan begin ik met hem te praten over wat er aan de hand is met mij. Nou niet dat ik echt weet wat er in mijn hoofd en mijn leven gebeurt, dat komt later in mijn leven wel. Ik kijk op mijn wekker. Het is nu half zeven. Ik zal naar beneden moeten gaan om mijn lunch te maken voor tussen de middag. Zodra ik een paar kleren uit de kast heb geplukt, prop ik mijn boeken op hoogte gesorteerd in mijn tas en maak zachtjes mijn deur open. Meestal ben ik als eerste beneden.

Nu in de vroege uurtjes van de zomer komt niemand voor zevenen naar beneden en heb ik het rijk voor mij alleen. Een heerlijk momentje noem ik dat als ik de rust kan pakken die ik het liefst de hele dag zou willen voelen. Maar nu heb ik er wel vrede mee dat ik kan genieten van het gekras van mijn mes en geen gesmak om mij heen.

Daardoor kan ik mij al zien zitten: mijn toekomstige ik, die aan een tafel zit in haar eigen huisje. Niemand om haar heen en zachtjes op de achtergrond luisterend naar de ochtendshow op de radio en met de kat die miauwt naar haar eten. Ik kijk naar mijn bord. Triest ligt mijn broodje zichzelf te wezen op het bord, wetende dat hij waarschijnlijk zo naar binnen wordt geslokt. Dat is een beetje hoe ik mij op dit moment voel. Kansloos en er ligt iemand op de loer om mij naar binnen te trekken. Zo hopeloos is dat broodje op dit moment en zo meteen loop ik het hol van de leeuw in. Voor de zekerheid kijk ik weer op de klok en besluit dat ik maar moet gaan fietsen als ik op tijd wil zijn voor mijn gesprek. Acht uur begint dat en ik weet nog niet hoe lang ik over het fietsen doe. In mijn hoofd spreekt het motto 'beter voorkomen dan genezen'.

De route moet ik onthouden. Eerder kan ik beter de weg herinneren die we eerder deze week hebben gereden. Negen kilometer in totaal. Dat zou haalbaar moeten zijn.

Het is hier best een mooie omgeving met al dat bos, besef ik als ik om mij heen kijk.

Een jaar geleden zijn wij hier komen wonen in Groesbeek. Toch mis ik mijn oude omgeving erg. In het westen gaat het er heel anders aan toe dan het er hier aan toe gaat. Daar hadden we veel slotjes en de zee in de buurt. De harde wind die door je haren streek als je naar school moest, mis ik niet. Nu heb ik heuvels en moet ik veel klimmen. Als ik bij een drukke weg aankom, weet ik nog dat ik over moest steken. Ik moet wachten tot er een hele stoet ochtend-auto's voorbij zijn gesjeesd. Buiten zijn auto's niet fijn, dan krijg je al het geluid binnen en erger ik me aan de lichten en het feit dat ze nooit op de goede snelheid rijden. Dan zijn het al te veel prikkels. Zodra ik aan de overkant ben gekomen heb ik weer de tijd om in mijn gedachten weg te duiken. Ik verheug mij er nooit op, maar het is een bezigheid die constant in mijn hoofd blijft spelen. Als een soort beerput. Ik blijf proberen de weg te herinneren en niet de verkeerde kant op te gaan. Toen wij laatst de weg hadden gereden kwamen we in een bos uit. Later heb ik het zelf nog een keer op moeten zoeken om wel bij de school uit te komen. Dat is ook heel vervelend, nu probeer je weg te zakken in je gedachten en dan komt er bij mij ook nog bij dat ik me moet

focussen op de weg. Mijn blik gaat naar voren en ik zie een enorme heuvel naar beneden en zoef er af. Ik geniet ervan als ik snel ga, het voelt dan een beetje als losgeslagen vrijheid. Maar al snel zie ik na de vele heuvels die ik heb gefietst de school boven de huizen uit piepen. Het is een oud en een modern gebouw. Maar nu zie ik alleen de rode stenen van het gebouw. Rood als bloed, zo rood als mijn ziel. Mijn fiets plaats ik op een tactische plek. De tweede rij bij de uitgang van de school en helemaal aan de buitenkant. Want als ik straks uit ben, dan zal ik naar mijn fiets snellen.

Ik wil het liefst zo snel mogelijk weg uit deze nachtmerrie en zo kan ik mijn fiets pakken en vóór de stoet naar huis fietsen. Want ik zou het niet trekken om de hele dag op school te zitten. Zodra ik de tas op mijn rug heb geslingerd, kan ik gaan lopen. Naar binnen. Naar de hel waar ik zes jaar of meer gevangen zou zitten. Nu het zonnetje op de school schijnt, zie je de contouren heel erg goed. In mijn hoofd plan ik al dat ik een keer de school zou gaan tekenen. De heerlijke warme zon en de paar bomen die er staan, en dan in het midden een gevangenis en niet de school. Want zo ziet het eruit. De hoge raampartijen vormen het uitzicht vanwaar je drie keer per dag naar buiten mag kijken hoe de vrijheid je is afgenomen.

Later als ik groot ben, kan ik mijn eigen tijd en vrijheid bepalen. Dan zal ik geen vreselijke mensen om mij heen hebben en meer van die grote mensen. Maar tot die tijd kom ik niet zo ver, nu zou ik naar binnen moeten gaan. De zware deur krijg ik met moeite open en komt er een zware walm op mij af. Als ik binnen ben, dan is het eerste wat ik zie een groot scherm aan de muur. Er komt weerinformatie op voorbij en het nieuws van de school. Ik voel niets fijns bij deze school, maar mijn vader wilde graag dat ik hier op school kwam. Hij werkt hier ook hoor, als roostermaker. Niet een erg gewaardeerde baan en hij heeft er dan ook geen lol in. Zelf heeft hij ook autisme. Zo kwamen mijn ouders ook op het idee om twee jaar geleden te gaan kijken of ik dat ook had en een diagnose kon krijgen. Vreselijk was dat. Je moet dan naar de huisartspraktijk en dan gaan ze allemaal dingen van je vragen. Wat zie je in plaatjes en hoe begrijp je teksten. Ik had er moeite mee om te begrijpen wat ik had. Het is nog steeds wel stom en ik schreeuw het dan ook niet van de daken. Als de tijd op